

[Statsministeren.]

For demokratiets venner må det derfor være en opgave at bringe landene økonomisk på fode igen. Til løsning af denne opgave har De Forenede Stater tilbudt deres hjælp gennem det storstilede program for Europas økonomiske genrejsning, Marshallhjælpen, som det populært kaldes. Danmark tager del i denne plan. Den danske regering havde gerne set, at den havde omfattet hele Europa, og beklager, at Sovjetunionen og dens forbundsfæller ikke har ønsket at deltage i dette samarbejde. Det er vor overbevisning, at Europas økonomi kun kan genrejses gennem indbyrdes samarbejde mellem de flest mulige lande, og derfor er det Danmarks ret og Danmarks pligt at være med. Vi sætter vor lid til, at der kan dæmmes op for de samfundsupløsende tendenser, efterhånden som det europæiske genrejsningsprogram får lov til at virke, og at dette vil betyde en styrkelse af de kræfter, der virker for tilvejebringelse af fred og stabile forhold i den urolige verden, vi lever i. Om det lykkes, ved vi endnu ikke. Vi kan derfor ikke bygge vor tilværelse alene på håbet om en varig fred og forsoning i verden. Vi må desværre være beredt til at møde de farer, som truer os, hvis den ulykke skulle indtræffe, at verden påny drages ind i en krig.

I åbningstalen udtalte jeg, at regeringen vil fortsætte genopbygningen af Danmarks forsvar; det er regeringens opfattelse, at vi derved tjener fredens sag. Alle danske demokratiske partier er jo enige om, at vi, hvis vi bliver angrebet, af al vor kraft vil forsvare vor selvstændighed, vor frihed og vort demokrati. Vi forfølger her samme mål som vore skandinaviske broderfolk. En udvidelse af det skandinaviske samarbejde til også at omfatte spørgsmål, der angår fred og sikkerhed i norden, vil efter vor overbevisning kunne bidrage til at befæste freden i verden. Regeringen deltager derfor nu i de påbegyndte forhandlinger med den ærligste vilje til at nå et positivt resultat.

Jeg ønsker at understrege, at det er regeringens ufravigelige opfattelse, at en eventuel skandinavisk militæraftale som andre sikkerhedsforanstaltninger, der måtte blive aktuelle, naturligvis må være i pagt med vort medlemskab af De Forenede Nationer. Enhver tale om, at regeringen vil engagere vort land i det, man kalder „en angrebskrig“,

er selvfølgelig fuldstændig usandfærdig. Den danske regerings politik dikteres ikke af den ene eller den anden magtgruppe, men alene af hensynet til, hvad der tjener Danmarks sande interesser og under hensyntagen til vore pligter og vort ansvar som medlem af fællesskabet af de frie nationer, vi ønsker at tilhøre. Vi har fremfor alt eet ønske: at freden i verden må kunne bevares, og at der trods alt må kunne findes udvej til at bygge bro over modsætningerne mellem de stormagter, der bliver afgørende for krig eller fred.

Jeg skal om udenrigspolitikken sluttelig sige, at det er en selvfølge, at regeringen fortsat gennem det udenrigspolitiske nævn vil holde partierne orienteret om udviklingen og rådføre sig med dem i alle afgørende anliggender.

Jeg vil derefter gerne sige nogle ord om de økonomiske spørgsmål, om genopbygning, nationalbudget og ordførernes bemærkninger herom.

Næsten alle de ærede ordførere har omtalt Danmarks økonomiske stilling. De anførte betragtninger har på mange områder været indbyrdes modstridende, men eet fælles træk synes jeg, at man har ret til at fastholde: at det fra alle sider indrømmes, at Danmarks økonomiske stilling er blevet forbedret i 1948.

Den revision af nationalbudgettet, som fornylig er gennemført for at give rigsdagen og offentligheden de nyeste oplysninger om vor økonomiske situation, viser da også dette. Selv når vi ser bort fra prisstigningerne, har der i 1948 været en stigning i Danmarks samlede produktion. Ganske vist har den dårlige høst i 1947 medført en nedgang i landbrugsproduktionen i indeværende år, men samtidig er produktionen steget ret betydeligt for industri og håndværk, ligesom byggevirksomheden er blevet forøget. Det er også lykkedes at øge investeringerne, endog forholdsvis mere end det samlede nationalprodukt. Der er med andre ord ved at komme gang i genopbygningen.

Det ærede medlem hr. Knud Kristensen var dog ikke helt glad for at indrømme dette og søgte med en række eksempler at vise, at det i hvert fald også gik ganske godt i hans regeringstid. Det var ham imidlertid ikke nok; han søgte tillige at påvise, at når den økonomiske udvikling nu var ved at